

TELVE

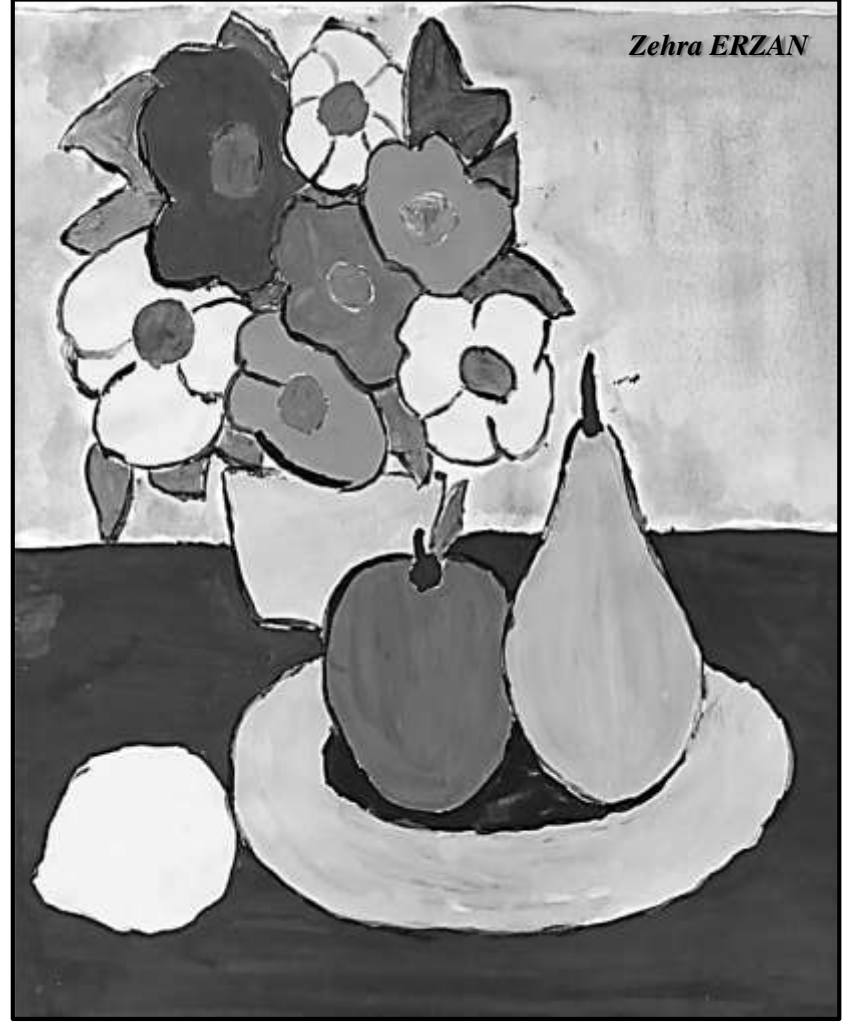
Kültür – Sanat - Edebiyat

Şule YEŞİLİRMAK MAVİ

Bazı insanlar için masumiyetin, bazıları için huzurun, şefkatin rengi Mavi. Aşkı tanımlarken, hayallerimizden bahsederken kullandık biz onu. Bazı insanlar siyahtı... Geçmiş, geleceği olmayan kalbi, ruhu renk değiştirmiş iç karartan insanlar... Belki önceden öyle değillerdi. Maviydi onlar belki. Masumdu. Sonradan hayat onu değiştirdi. Ben o insanlara ne siyah diyebilirim, ne de mavi. Ben onlara maviliklerinin üzerine karartılar atılmış gecenin rengi ' Lacivert ' derim ancak. Öyle değil midir? Tam anlamıyla kimse değişemez. İçinde, sevgi, şefkati, hayalleri kalır, çıkmaz içinden.

Bir insan doğuştan mavi olur ama siyah olamaz. Bir bebek sizce ne kadar siyah olabilir? Büyüdükçe değişir ama yine de doğuştan siyah olamaz. Geçmişte yaşanan acılar, dert ve kederler 'elbet bir gün geçer' klasik cümlesin yer alamaz. Acı kalır, dert kalır, keder kalır. Geçmesini, yok olmasını beklemek, sürekli aciz olduğunu düşünmek, geçmişte takılı kalmak iyi değildir. Tamam. Geçmiş peşini bırakmaz, yakandadır ama ileriye bakmazsan geçmişle arana mesafe koyamazsın.

'Dünden öğren, bugünü yaşa, yarın için umut et.'
Lacivertlere gerekli söz... Lacivertler için 'umut' kurumuş çiçeğin suya kavuşması gibi hem iyi hissettirici hem de hayal dünyalarının kapılarını açan anahtardır.

Zehra ERZAN

Berkay KARACAN SEBEPSİZ ÇİĞLİK

Sebepsiz bir çığlık var içimde, bir neden arayıp durmam bundandır
Bu karanlık gecelerin, sabahların buhrandır
Bir bağımlı kadar tutsağım şimdi, bir gece kadar karanlık
Bir şarap kadar eskimiş ruhum, bir kurt kadar kararlı

İnce bir iplik var elimde kopası var belli
Bu cehennem ateşinde yanası var belki
Mazlum ağlar kalbi sökölürcesine
Dudakları kurumuş kan çölünde sanki

Mehtabın ışığında yıldızları seyretmek
Tek emeldir mahlukun çöplüğüne hükmetmek
Vazgeçmek gerekli belki de teslim olmak avcıya
Bir bebeğin çığılığı kadar, haykırmadık suçluya

Bir annenin gözyaşı, okyanus etti sahrayı
Bir caninin namlusu, doğruldu minik faniye
Öç almak kolay mı? Bu kadar mı basit
Bir kadının namusu kirlendi yine bu gece

Rüya göremiyorum günlerdir, gelmiyor artık o çocuk
Bakışları buğulu ağlamaklıydı hep nedense
Ellerini saklardı, göstermezdi hiçbir vakit
Fıtratımıza küfredin onu bile katil ettik

Babamın anlattığı bir hikâyeye vardı
Nedense insanlar hep ölü
Yüreklere paslanmış hep, dikiş tutmaz bir kumaş
Kaderleri bilinmezde, ayakları bataktaki
Bir gün insanlık intihar edecek, zannımca tam şakaktan

Bahçemdeki güllerin sulanmama sebebi belli
Ümit vermeyelim lanet yaratıklar olacaksak
Kalbimdeki umudun yaprakları belki
Yeşerecektir bilinmeyen tenhadan bir zamanla...

Fatma Nur DOĞAN
ÖZLENEN GÜNLER

Gelen gideni aratır derler. Günler gelip geçiyor. Her gün gelişen hayat her gün yeni şartlarla geliştiriyor bizi.

İnsan ömrü değerli. Bize verilen süreyi yitirmekten ziyade yetirmek en önemlisi. Değişmeyen bir gerçek var öleceksin. Bu boyutta sadece fani bir hayatın var. Öte yanda ise seni yaratan, bekleyen, Baki...

Abdulkadir KIRAZ
YALNIZLIK

Geç oldu, güç oldu. Zor oldu her şey. Çalışıp didinirken kendi hayatlarımızı unutuyoruz. Kim olduğumuzu unutuyoruz. Tabi benim gibi kimliği olmayanlar başka. Kısır bir döngünün içindeymişim gibi sanki. Baştan sona yalan dolu bir hayatın sonlarındaymışım gibi. Gözümün gördükleriyle sınırlı dünyada aklımı, hayallerimi hiçe saymışım gibi. Sanki doğruyla yanlış birbirine karıştırmışım da tertemiz sulara çamur bulaştırmışım gibi.

Kaybettiğim benliğimi ararken iyice kaybolmaktan, ele geçirmekten korkuyorum. Hayallerimin, bomboş kalbimin zindanlarında, parmaklıklar ardından çürümeye bırakılmasından korkuyorum. Kendimi tamamen terk etmekten korkuyorum. Çocukluğun masumiyetiyle birlikte ışığımı da kaybettiğimi görüyorum. Artık boş yüz ifadelerinden tanıyorum kendimi. Şükretmekten gayrı ellerimi bile açmıyorum Yaratana.

Aynalara bakmıyorum eskisi kadar. Unutuluyorum galiba zihnimin bir köşesinde, yaşlanıyorum en derinlerde. Yıllanıyorum o karanlık mahzenlerde. Bir uykuya yatıyorum, bin bir kış geçirmeye. Teslim ediyorum belki de kendimi adım adım boşluğa. Tüm seslerin kesildiğini hissetmek biraz olsun huzur veriyor bana. En derin uykularda kimse rahatsız etmiyor. Yalnız olduğumu bilmek bana güven veriyor.

İnsan, yani beşer; beşerse elbet şaşar. Önemli olan şaştığında yeise düşmemesi. Diyor ya Akif 'Yeis öyle bir bataklıkta ki düşersen boğulursun, ümide sarıl sımsıkı seyret ne olursun...'

Ümitsiz insan ruhsuz bedene benzer, beden ruh ile can; can ise ümit ile hayat bulur. Hülâsa yine insanlar burada en önemli etmen; sepetten çıkmaya çalışan ancak birbirine çekiştirip izin vermeyen ve bir türlü sepetten kurtulamayan yengeçler misali birbirine köstek değil, yoldaşı tam düşecekken kolunun altına giren destekçi olmak gerek. Bizde de böyledir ya; hoş gelmek, hoş görmek, hoşça kalmak gerek. Bizim kültürümüzü yaşamak, Fatih'in hoşgörüsünü yaşatmak gerek.

İşte o bahsettiğimiz değerli hayatı yetirerek yaşamak senin elinde. Selam ver insanlara, tebessüm et, yardım et, sev, sarıl, sevgi sözcükleri türet ve geç bir kenara seyret.

Bir çok fiil var sana söyleyeceğim: Gayret et, sabret ve dua et, et ki Allah 'da sana sonunda şükrettirsin.

Geçmesini isteme bu günlerin, en çokta bu gününe şükret. Çünkü yarınını bilmiyorsun. Bilmediğin günleri özleyeceğin günlerde bekleme.

En önemlisi de seni sen olduğun için seven insanlar var çevrende. Kendini ispatlamak, kıyaslamak, yarışmak zorunda değilsin. Sevgiyi satın almak, saygı görmek için savaşmak gerekmiyor. Öyle yapanların dünyayı ne hale getirdiğini görüyoruz. Seni de kendileri gibi mutsuz etmeye çalışacaklar, ama sen bu uydurma ahlak kurallarının erdem senaryolarının karşısında olabilmek ama unutmama; sen sen olduğunda değerlisin, senin düşüncen senin hakkında düşünülenlerden daha değerli.

Aynur ADANALI
ZAYI

**İki dikişle zor duran yüreğinden
İnce ince sökülün her zayı
Birer yabancı olmuş düşmüş gözlerine.
Sahi o gün şakaklarına zülûf düşerken de
Hain bir yabancılık vardı gözlerinde.
Biliyorum; yabancıyı oynuyordun,
Bedenine yamanmış bir ad ile
Söylesene hissediyor musun yaşadığını?
Ya da duyuyor musun senin için çalan şarkıyı?**

**Çok zayıat verdim;
Her yanımda kırık dökükken,
Dilim içime zehir, dışıma sükûnken
Yabancıyım ben, bana ait olana, bana bile.
Bazen aldığım nefesin bile,
Kendi sahnemde beni kukla gibi oynatıp,
Yabancılaştırana ait hissedirim.
Sen söyle; güneş açar mıydı hüznümün bir köşesine
Ölümü beklercesine...**

Abdulkadir KİRAZ
BİLİYORUM

Duyuyorum.

Kulağında yankılanan o eski şarkıları
Gökyüzünün şehvetli gürlemelerini
Ruhumu saran sesleri duyuyorum.

Görüyorum.

Karanlığın koynundaki yıldızların ışığını,
Önümde uzayan belli belirsiz yolları,
Kalabalık, bir o kadar da kimsesiz şehirler,
Dalgalara mezar olan sahilleri.
Gökyüzünden saçlarım, kalbime düşen damlaları,
Kimsesizlere yuva olan kaldırımları görüyorum.
Görüyorum. Pişmanlık dolu sevgisiz aşkları.
Kalem değmeden yazılmış şiirleri.
Sayfalara dolup taşan hisler,
Sabahın fecrinde yeryüzüne inen sisleri...
Görülmeden, duyulmadan yiten sevdaları görüyorum.
Ömürlerin baharlarında çekilen cefaları,
Uzak diyarlara sürülen sefaları.
O hiç el değmemiş mücevherleri,
Yüz sürülmemiş toprakları görüyorum.

Dokunuyorum.

Dudaklarım işitmez, gözlerim görmez olduğunda,
Geceyi seyreden boynu bükük yıldızlara.
Rüzgarlı vadilerde salınan uçurtmalara.
Sanki nefes alır gibi toprağa,
Ay gibi parlayan saçlara,
O sınımsız avuçlara dokunuyorum.

Bağırıyorum.

Giden gölgelerin ardından
İz bırakmadan geçmiş yıllara,
Pervasız yaşanmış anılara,
Usulca yaşlanmış ruhlara,
Yılda bir gün açan çiçeği,
Dağlara, taşlara bağırıyorum.

Anlıyorum.

Sonsuzluğa yelken açan gemileri
Acılara demir atan aşkları,
Kadere yol çizen kalemleri,
Şükranla edilen duaları.
Gözlere metfen şairleri anlıyorum.

Arıyorum.

Şakakların eski görkemini,
Aşıkların en güzel sevmelerini,
Kadife güllerin enfes kokusunu,
Efkarlı gözlerin mahzun gülüşünü,
Karanlık caddelerde kalbimi,
Dipsiz kuyularda kendimi arıyorum.

Dalıyorum.

Fersah fersah derinlere,
Uykusuzca düşlere,
Sebepsiz yere uzaklara,
Serin ikindi vaktinde sahile,
Dalgalara karışıp uykuya dalıyorum.

Buluyorum.

Raflarda tozlanmış hatıraları,
Gönüllere birikmiş yangınlara,
Küllerinden yeniden doğan sırları,
Şafağın ardından gerçek yüzleri buluyorum.
Biliyorum.

Duvarların rengini

Sabahın sesini

Aynaların sabrını

Gecelerin hatırım

Yıldızlarında ağladığımı,

Güneşin gerçekten battığını,

Günlerin uzadığı zamanı.

Gözlerin gerçeğini,

Sislerin ardını...

Kimse bilmediğini biliyorum.

Zehra KODAL PİŞMANLIK

Hışt, sessiz ol. Duyuyor musun sesleri? Yaklaşıyor gittikçe, hey dur hissettin mi ensedeki nefesi? Ne bu sence? Korkunç bir canavar mı? Komik olma, çocuk değilsin sen. İkimizde biliyoruz nefesini ensende hissettiğin şeyin ne olduğunu. Evet, haklısın onlar senin hayal kırıkların. Sakın! Sakın kaçmaya çalışma. Ondan kaçman imkansız seni mutlaka yakalar. Hem de hiç nazik olmaz. Unutma, ellerini kanatır kalbini kırar. Fark ettin mi korkularının ayaklarına düşen gölgesini? Neredesin sence? Neden korkuyorsun? Anıların bir bir düşerken göz kapaklarına neden bu kadar rahatsız hissediyorsun? Yavaş yavaş netleşiyor değil mi beyninde ki görüntüler? Yorgun bedeninin yaşamadıkların ve pişmanlıklarınla dolu. Gençliğin elinden gitmişken geçmişi güzel hatırlaman gerekmez miydi? Koca bir yaşamın boşa gittiğini düşünüyorsun, farkındayım. Haklısın öyle de oldu. Hiçbir zaman istediğin hayatı yaşamadın sen. Hep başkalarını mutlu etmeye çalıştın. Senin için önemli olan hep başkalarıyla, hiç kendini düşünmedin. Ailen, akrabaların, arkadaşların...

Kendi hayatını hep onlar için yaşadın. Şimdi hangisi yanında? Tek başınasın. Yıllar önce okuduğun cümleyi hatırlıyor musun?

‘Eğer yarın ölecek olsam şuan yaptığım şeyleri yapar mıydım?’

Bu soruya cevabın her zaman hayır oldu ama hiç çırpınmadın evet cevabını verebilmek için. Pişmansın değil mi? Kırıklarla dolu beynin.

Zavallısın, zavallı...

Sesler gittikçe uzaklaşırken yaşlı kadın gözlerini açtı. Kuş cıvıltıları kulağına dolarken nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Kendi yatağıydı burası. Yıllardır düzeni hiç bozulmayan odası hala aynıydı. Gördüğü, daha çok dinlediği rüyanın etkisindeydi hala. Yavaşça ilerleyip aynanın karşısına geçti. Gözyaşlarının ıslattığı yanakları al al olmuştu. Sonra birden dolabına yöneldi. Bavulunu hazırladı. Çantasını aldı, kapıyı kilitledi ve yola koyuldu. Kimseye haber vermeden uçağa bindi ve hayal ettiği hayatı yaşamak için sıkışıp kaldığı ülkeyi terk etti.

O gün bir hayat kurtuldu. Belki ömrü pişmanlıklarla doluydu ama ebediyete gözlerini açarken son yıllarının ne kadar mükemmel olduğunu düşünecekti. İsteddiği şeyleri yaparken ölecekti. Mutlu ölecekti.

Sevgili okuyucu şimdi senden bir şey istiyorum kendine bir soru sor

‘Eğer yarın ölecek olsan şu an yaptığın şeyleri yapar mıydın?’

Cevabın hayırsa, pişman olmamak, pişman ölmek için ömrün boyunca ‘Evet’ cevabını verebilmek için çalış.

Burak ÇORMAN

Şule YEŞİLİRMAK BAHAR

Hoş kokulu çiçeklerin yer aldığı ve sırtına değen serin rüzgârla dolaştığım koruluk bana huzurun ne demek olduğunu hatırlatıyor.

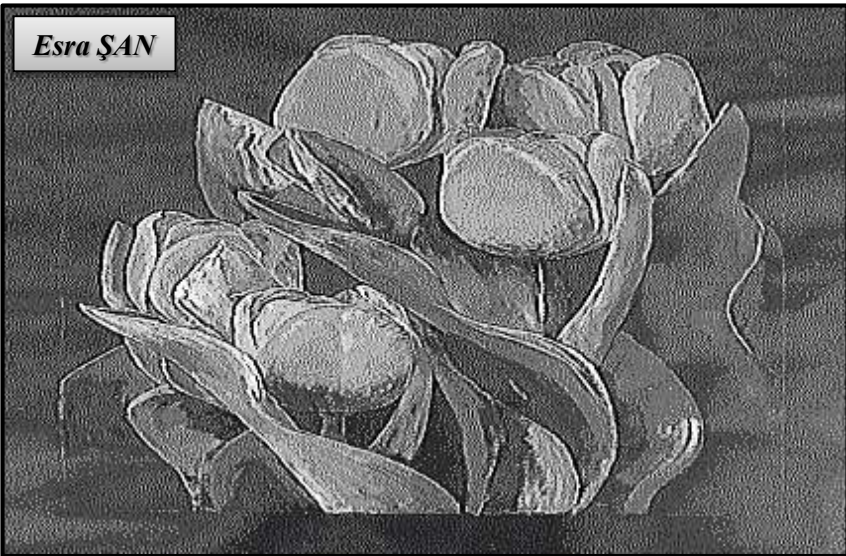
İçimde filizlenen yeni yeni heyecanla, sevgiyle baktığım doğanın elçisi koruluk kuş sesleri ve yere baktığımda ezilen çimlerin sesleriyle adeta cennetten bir köşe.

Doğanın kokusuyla birleşen sesi, etrafımda olumsuzluklar yayan insanların olmayışıyla harmanlanan yalnızlığın ve sessizliğin beklide en güzel hali. ‘Gerçekten öyle bir yer var mı?’ dediğinizi duyar gibiyim. Evet var. Aslında çokta uzakta değil burası. Herkesin erişebileceği bu mucizevi yerde acıdan atılan sessiz çığlıklar değil aksine sevinç çığlıkları dolaşiyor. İnsanlar baharın coşkusuyla, heyecanını tam anlamıyla hissediyor.

Uçsuz bucaksız yolda yürürken alınan zevk, hayranı olduğumuz şarkıcının konserini en önde izlemek gibi. Şehrin karanlığı, betonların yalnızlığı ve hiçbir anlam ifade etmeyen gürültüden uzak, eşsiz bir yer. Peki, bu baharın nadide temsilcisi koruluğun tol tarifi nasıl yapılır. Ya da şöyle söyleyeyim şimdi size anlatsam yapar mısınız? Coşkulu bir ‘evet’ duyuyorum sizlerden. Tamam, o zaman.

Şu anda ne yapıyorsanız onu bırakın koruluğa kimine gitmek istiyorsanız –ki yalnızlıkta tercih edilebilir- onun elini tutun. Kulağınıza en sevdiğiniz şarkı çalarken kapayın gözlerinizi. Hayalinizdeki koruluk zihninizde canlandırabiliyorsanız ne mutlu size. Şimdi sizin hayalinizdeki efsanevi yerde uzun bir yol düşünün. Sağ tarafınızda en sevdiğiniz çiçeklerin güneşin ilk ışıklarıyla birleşmiş harika bir görüntüsü var. Sol tarafınızda namusluluğu temsil eden ağaçlar, kuşlar aklınıza ne geliyorsa işle. Yavaş adımlarla yürümeye başlayın ve dünyadan biraz olsun uzaklaşın’

Dünyanın hapsolmuş karanlığında ışiksiz kalmaktansa gün ayazının ayazında üşümeyi tercih ederim.

Esra ŞAN

İMTİYAZ SAHİBİ
Fehmi ALCAN
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
MUSTAFA ENES AKGÜMÜŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
OSMAN SEZER
GÖRSEL DANIŞMAN
Zerrin AYDIN

YAYIN KURULU
SÜMEYYE BENLİ
KÜBRA DERİN
GÜLŞEN CEVİZ
PINARBAŞI

OKUL ADRES TELEFON
YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ
Barbaros Mah. Karagöl Cad. Çay Sok. No :100
Çubuk/ANKARA Tel:0 312 837 42 42